

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-194/2025-16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama po sucu pojedincu Andrei Herendić u pravnoj stvari tužitelja Darka Seničića iz Jakovlja, Zagrebačka cesta 41 b, OIB: 91919359262, kojeg zastupa punomoćnik Matko Novinc, odvjetnik, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kojeg zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i Partneri, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 9. ožujka 2026., u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, 22. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 2. stavku 4. Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208276709/07, kreditna partija 7103473492 od dana 18. siječnja 2007. godine koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, a koja glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 1.053,10 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 22. travnja 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je

Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio Ugovor o namjenskom kreditu br. 3208276709/07, kreditna partija 7103473492 dana 18. siječnja 2007. na iznos od 56.000,00 CHF, potvrđen kod javnog bilježnika Ivana Adžije pod brojem OU-50/2007 dana 23. siječnja 2007. kao javnobilježnički akt. Navodi da je čl. 1. Ugovora o kreditu tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu od 56.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, a tužitelj se obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Navodi da su ugovorne strane ugovorile sukladno čl. 7. navedenog ugovora kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u iznosu od 351,57 CHF, u kunskoj protuvrijednosti obračunatim po srednjem tečaju HNB-a za CHF na dan plaćanja. U trenutku isplate kredita 31. siječnja 2007. tečaj CHF po srednjem tečaju HNB-a u odnosu na HRK iznosio je 4,54139 HRK za 1 CHF. Navodi da je tuženik u Ugovoru u članku 2. stavku 4. odredio da je tužitelj dužan platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. Ističe da je predmetni kredit sklopio kao potrošač, te se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu (ugovoru o potrošačkom zajmu) sukladno čl. 3. toč. 1. u svezi s čl. 56. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003- dalje u tekstu ZZP/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora, obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. U odnosu na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a u odnosu na ništetnost navedene odredbe tužitelj ističe da je odredbom čl. 295. ZOO propisano da su opći uvjeti Ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Ističe da je u vrijeme zaključenja Ugovora na snazi bio ZZP/03, koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, u st. 2. propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 87. st. 1. ZZP propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Napominje da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu

ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne, odnosno po principu –uzmi ili ostavi. Navodi da Ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom prvog korištenja kredita platiti kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, međutim u Ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u tom iznosu. Smatra da je iz navedenoga jasno da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama Ugovora. Ponovno ističe da je potrošač u smislu odredbe čl. 3. ZZP, odnosno fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od prednika tuženika, koja je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu pristupila u okviru svoje djelatnosti. Ističe da tuženik navedenom naknadom nije pokrio niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu, već tužitelj smatra da se u konkretnom slučaju radi o uračunavanju kamata protivno čl. 1024. st. 4. ZOO-a. Ponavlja da je predmetni Ugovor prethodno pripremio tuženik budući da isti Ugovor ima njegovu brojčanu oznaku, te stranke o spornim odredbama nisu posebno pregovarale, a tome u prilog ide i okolnost što je tuženik sam sebi ostavio na dispoziciju i slobodu određivanje visine naknada bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Navodi da je odredba čl. 2. stavka 4. Ugovora o kreditu lako uočljiva jer je ista pisana istom veličinom slova, kao i ostale ugovorne odredbe, ali ista nije jasna, jer se izričito ne navodi o kojim uvjetima se radi već se paušalno navodi da se korisnik obvezuje prije korištenja platiti banci naknadu, međutim ne navodi se na što se točno ta naknada odnosi, što se tim troškom pokriva te ostale parametre kako bi potrošač mogao donijeti konkretnu odluku prilikom sklapanja ugovora, te samim time ista odredba nije lako razumljiva prosječnom potrošaču, a to iz razloga jer iznos visine naknade nije naznačen u samom Ugovoru. Ističe da ništetnost spornih odredaba članka 2. stavka 4. Ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u vezi istih nije pojedinačno pregovarao s tužiteljem, što je suprotno odredbi članka 81. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (2003.) odnosno čl. 96. st. 1. i 2. novog Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano, da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava. Smatra da je sporna ugovorna odredba čl. 2. stavka 4. Ugovora o kreditu prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je i zbog toga sporna odredba ništava u smislu odredbe članka 87. stavka 1. ZZP-a. Poziva se na zaključak Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 5. studenoga 2020. sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Su IV–308/2020, toč. 8. Stoga predlaže da sud utvrdi ništetnom odredbu sadržanu u članku 2. stavku 4. Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208276709/07, kreditna partija

7103473492 od 18. siječnja 2007. koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“, te da mu tuženik nadoknadi troškove parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ove parnice, pa bi sud trebao tužbu odbaciti. Ističe da Zakon o parničnom postupku u članku 187. stavku 2. propisuje procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, odnosno da tužitelj ima pravo podići tužbu za utvrđenje kada isti ima pravni interes da sud utvrdi postojanje kakva prava prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. U konkretnom slučaju, kada bi sud utvrdio deklaratorni tužbeni zahtjev osnovanim, a što tuženik u cijelosti osporava, iz istog bi proizašao kondemnatorni zahtjev već dospjele tražbine prije podnošenja ove tužbe. Smatra da je tužitelj mogao već prilikom podnošenja ove tužbe postaviti kondemnatorni zahtjev, te je to sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku bio dužan učiniti. Poziva se na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 588/1998 od 13. svibnja 1998., te rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt 81/2005 od 6. rujna 2005. Smatra da tužitelj nije dokazao da mu je ikakva povreda nastala niti je dokazao da bi mu eventualna povreda mogla nastati u budućnosti. Također smatra da odredba o naknadi za obradu kredita nije ni mogla uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita pa slijedom toga tužitelj ni u kojem slučaju nema pravni interes za ovakvu pravnu zaštitu koju zahtijeva postavljenim tužbenim zahtjevom jer njegovo pravo nikada nije bilo povrijeđeno niti će u budućnosti moći biti povrijeđeno. Stoga smatra da tužitelj nema zakonsku pretpostavku za vođenje ove parnice u pogledu postavljenog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 2. predmetnog Ugovora o kreditu. Stoga predlaže sudu da zbog nedostatka pravnog interesa, odbaci tužbu u pogledu istaknutog tužbenog zahtjeva budući da nisu ispunjenje procesne pretpostavke propisane čl. 187. st. 2. ZPP-a, odnosno s obzirom da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje, a podredno odbije tužbeni zahtjev tužitelja te naloži tužitelju da naknadi tuženiku parnične troškove. Ističe da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Navodi da zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZPP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklupa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Navodi da tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Smatra da je sukladno Zakonu o zaštiti potrošača za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, dalje: ZO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. U cijelosti

osporava navode tužitelja da se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita treba smatrati nepoštenom, odnosno ništetnom. Ističe da je ugovorna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva. Navodi da sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Navodi da je na jednak način određeno i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Navodi da je čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Ističe da Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacija temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Poziva se i na odredbu čl. 55. st. 2. ZZP-a kojom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Navodi da i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici banke tužitelju jasno iskomunicirali da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Navodi da je iz izvatka iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, navedeno da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Stoga smatra da su službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Stoga smatra da tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. Ističe da je Ugovor o kreditu propisivao pravo tuženika na naplatu jednokratne naknade za obradu kredita sukladno odlukama tuženika. Napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita, a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s

osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine) i povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Poziva se na odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Poziva se na presudu Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. Smatra da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Ističe da ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. Ističe da je zaključak Suda EU da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovani te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. Tužitelj tijekom postupka navodi da ima pravni interes za utvrđenjem navedene ugovorne odredbe nepoštenom, te smatra da nisu ispunjene pretpostavke za odbačaj tužbe. Tužitelj ističe da je on fizička osoba–potrošač, koja je za svoje osobne potrebe kao fizička osoba realizirala predmetni ugovorni odnos. Smatra da presude na koje se poziva tuženik kao dokaz svojih navoda nisu primjenjive u ovom predmetu. Ističe da sporna ugovorna odredba nije jasna, lako uočljiva i razumljiva. Ponavlja da je riječ o tipiziranom ugovoru kojeg je sastavio tuženik i na koji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja, a u samom ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada i zašto baš u navedenom postotku i na što se ista koristi, već je uvjet realizacije navedenog ugovornog odnosa bila isplata navedene naknade, te tužitelj nije imao mogućnost realizacije kredita bez plaćanja navedene naknade. Ističe da je navedena obveza i neodređena jer je ista ovisna o jednostranoj odluci tuženika, na koju tužitelj nije imao nikakvog utjecaja i ista je utvrđena u postotku kojeg je odredio bez bilo kakvog sudjelovanja tužitelja sam tuženik i kao takvu stavio u tipski ugovor o kreditu. Ponavlja i druge navode iz tužbe. Smatra promašenim pozivanje tuženika na Direktivu vijeća Europe. Ističe da nije upoznat s Odlukom tuženika, a niti mu je ista prezentirana, a sve i da je jasno je kako sam postotak koji god bio ne čini ugovornu odredbu razumljivom, a obzirom tuženik nije informirao tužitelja o ulaznoj naknadi, visini iste, razlozima iste, što se tom naknadom plaća, zašto u tom iznosu. Ističe da tuženik tek u odgovoru na tužbu navodi što predstavlja naknada koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita, a tuženik nije informirao i upozorio tužitelja o navedenom u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, kada je tužitelj i platio navedenu naknadu. Navodi da tuženik prikazuje proces realizacije kredita i prikaz procesa obrade kredita iz 2011. Smatra da je navedeno tuženik bio obavezan prezentirati i informirati tužitelja

prilikom ugovaranja kredita. Smatra da presuda suda EU C-621/17 nije primjenjiva na konkretan ugovorni odnos. Tužitelj ističe da ne tvrdi da je postojala zakonska zabrana ugovaranja ulazne naknade, već smatra da je navedena ugovorna odredba nepošteno ugovorena, te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, te je ista nepoštena odnosno ništetna.

4. Tuženik tijekom postupka uglavnom ponavlja navode iz odgovora na tužbu. Osim toga navodi da sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, te ponavlja da je na jednak način određeno i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ. Navodi da čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, propisuje da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Navodi da je iz letaka i izvadaka iz važećih odluka banke, okolnosti pregovaranja s financijskim zastupnikom i sl., jasno da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti odnosno izvesti iz cjelokupnog ugovora te kako tužitelju predmetne ugovorne odredbe nisu mogle ostati nejasne ili nerazumljive. Ističe da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, te zakonodavac niti je ograničavao mogućnost naplate naknade za obradu kredita, niti je to omogućavao pod određenim uvjetima niti je bio propisan određeni maksimalni iznos naknade koji se može naplatiti. Poziva se na kasnije zakonske odredbe i to Zakon o potrošačkom kreditiranju (NN 75/2009), te njegove izmjene i dopune iz 2013. (NN 143/2013), te na Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (NN 15/2014) i Zakon o stambenom potrošačkom kreditiranju (NN 101/2017).

5. U dokaznom postupku izvršen je uvid u Ugovor o namjenskom kreditu br. 3208276709/07, kreditna partija 7103473492 dana 18. siječnja 2007. uz potvrdu (solemnizaciju) javnog bilježnika (list 7-15), početni otplatni plan (list 16-23), pregled promjena kamatnih stopa po kreditu 7103473492 (list 24-25), promet po kreditu/specifikacija uplata (list 26-40), izvadak iz upute tuženika o obveznim radnjama pri odobravanju kredita (list 96-97), te drugu dokumentaciju u spisu vezano uz sudsku praksu, te je saslušao tužitelja kao stranku u postupku.

6. Članak 187. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje: ZPP) propisuje da tužitelj za podnošenje deklaratorne tužbe mora imati pravni interes. Prema ocjeni ovog suda tužitelj ima taj pravni interes jer na temelju utvrđenja ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, što tužitelj potražuje svojim tužbenim zahtjevom, on u skladu s čl. 323 st. 1 ZOO-a ima pravo na povrat onoga što je platio drugoj strani na temelju takve ništetne odredbe, a njegov je izbor hoće li to svoje pravo na povrat plaćenog ostvarivati u istoj parnici u kojoj traži utvrđenje ništetnosti ili u posebnoj parnici. Stoga okolnost da tužitelj u ovom predmetu postavlja samo deklaratorni tužbeni zahtjev ne dovodi do gubitka njegovog pravnog interesa za podnošenje takve tužbe. Također, jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva

je tužitelju naplaćena na temelju čl. 3 st. 2 predmetnog ugovora prema kojem se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora pa kako je sud u točki 18. obrazloženja utvrdio da je cijela ta ugovorna odredba ništetna jer nije jasno kakve je to sve tužitelj naknade i troškove dužan platiti i da je to protivno načelu savjesnosti i poštenja, nije osnovan navod tuženika da bi tužbeni zahtjev bio neodređen i da je tužitelj trebao izostaviti zahtjev da se i troškovi utvrde ništetnim.

7. Stoga temeljem ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižne ocjene svakog dokaza ponaosob i svih dokaza zajedno, sud nalazi tužbeni zahtjev u cijelosti osnovanim.

8. Među strankama je nesporno da su sklopile Ugovor o namjenskom kreditu br. 3208276709/07, kreditna partija 7103473492 dana 18. siječnja 2007. uz potvrdu (solemnizaciju) javnog bilježnika (list 7-15) u koji je sud izvršio uvid. Sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, te da li je tužitelj potrošač.

9. Predmetni Ugovor tužitelj je sklopio kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor i to 18. siječnja 2007. Ugovor je sklopljen na iznos od 56.000,00 CHF i ugovorena je redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta i u trenutku ugovaranja iznosi od 4,50 % godišnje. Namjena kredita je dovršenje obiteljske kuće. Sporna odredba sadržana je u čl. 2. st. 4. Ugovora i glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora."

10. Tužitelj prilikom saslušanja navodi da je bio klijent tuženika jer je imao otvoren tekući račun kod tuženika pa je upravo zato podigao predmetni kredit za obnovu kuće kod tuženika. Radi se o kući u kojoj i sada živi i kuću koristi isključivo za stanovanje, te u istoj ne obavlja nikakvu gospodarsku djelatnost, a niti ju je ikome iznajmljivao. Navodi da je prije potpisivanja Ugovora o kreditu isti Ugovor pročitao. Navodi da je znao da mora platiti naknadu banci i smatrao je da je to naknada za dobivanje kredita i uvjet za dobivanje kredita. Nije mu bilo objašnjeno na koji se način ta naknada obračunava, niti mu je nešto rečeno vezano uz tu naknadu. Misli da mu nije rečen ni sami iznos naknade koja je naplaćena iz iznosa kredita koji je dobio, a on se više ne sjeća samog iznosa te naknade koja mu je naplaćena. Ističe da nije mogao pregovarati o ničemu i smatrao je da je to dio uvjeta za dobivanje kredita. Navodi da u trenutku podizanja kredita nije bio vlasnik obrta niti član trgovačkog društva. Navodi da mu nije rečeno što se pokriva s plaćanjem navedene naknade. Navodi da je banka sastavila Ugovor o kreditu, te ga je Ugovor dočeka u banci i on nije mogao mijenjati sadržaj Ugovora o kreditu te se o tome nije moglo pregovarati. Navodi da nije tražio ponudu za kredit od nijedne druge banke osim Zagrebačke banke. Navodi da je saznao da je ta naknada naplaćena od odvjetnika koji ga je upozorio na plaćanje navedene naknade kada je podnosio tužbu vezano za kredit u CHF.

11. Prema ocjeni ovog suda tužitelj je potrošač u smislu Zakona o zaštiti potrošača čl. 3. (NN 96/03, 46/07, 79/07 – dalje: ZZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora i prema kojem je potrošač svaka fizička osoba koja

sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Tužitelj je predmetnim namjenskim kreditom dovršio kuću u kojoj i sada živi. S time da ovdje valja reći da je i u samom Ugovoru između stranaka navedeno da se radi o namjenskom kreditu za dovršenje obiteljske kuće, kako je već rečeno. Stoga sud smatra da je predmetni namjenski kredit odobren tužitelju kao fizičkoj osobi, a ne za neku njegovu poslovnu djelatnost. Stoga je tuženikov prigovor da tužitelj nije potrošač neosnovan.

12. Nastavno bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 93/13/EEZ nije odlučno znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, što je razumljivo, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kreditora, koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju, pa svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Isto tako prema praksi ES-a za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, s obzirom da su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem.

13. Članak 1021 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 dalje u tekstu: ZOO) propisuje da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Prema čl. 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Prema čl. 4 st. 2 Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktiva 93/13/EEZ) procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. U presudi Suda Europske Unije poslovni broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. utvrđen je točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ pa se tako ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju dok odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom.

14. Predmet ovog spora je jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva i ona prema ocjeni ovog suda ne predstavlja predmet ugovora o kreditu jer se on odnosi na bitne činidbe ugovora koje definiraju bit ugovornog odnosa tj. koje taj ugovor čine baš ugovorom o kreditu, a nije ni cijena jer su prema čl. 1021 ZOO-a cijena ugovora o kreditu ugovorene kamate. Jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva se prema tome i u smislu čl. 4 st. 2 Direktive 93/13/EEZ smatra akcesornom

odredbom i dopušteno je ocjenjivati je li odredba o toj naknadi poštena bez ograničenja iz čl. 84 ZZP/03 i čl. 4 st. 2 Direktive 93/13/EEZ pa sud smatra da je potrebno provesti test nepoštenosti sporne odredbe.

15. Prema čl. 81. st. 1. ZZP/03 i čl. 3 st. 1 Direktive 93/13/EEZ ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Na temelju iskaza tužitelja, kojeg je sud u cijelosti prihvatio jer je iskazivao logično, životno i neposredno uvjerljivo, sud je utvrdio da je tuženik tužitelju dao prethodno formulirani standardni ugovor pa je u skladu s čl. 81. st. 2. ZZP/03 utvrdio da stranke nisu pojedinačno pregovarale o odredbi o naknadama uključujući i jednokratnu naknadu za obradu kredita. Prema odredbi čl. 81. st. 4. ZZP/03 na tuženiku kao trgovcu je teret dokaza ako tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, a tuženik to nije dokazao u ovom sporu.

16. Kako je već rečeno, među strankama nije sporno da je čl. 2. st. 4. Ugovora ugovoreno: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora." Dakle, u tekstu predmetnog Ugovora nije naveden iznos te naknade. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se ta naknada naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita i potom nabraja da je ta naknada pokrivala troškove poput operativnih i materijalnih troškova, troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge i povezanih regulatornih troškova. Sama činjenica da u Ugovoru nije naveden iznos navedene tzv. ulazne naknade, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv ne samo da ugovorenom tzv. ulaznom naknadom, nisu „pokriveni“, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, s obzirom da svi ti troškovi, odnosno trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme, trošak energenata i trošak razmjene podataka ili baze podataka s trećim osobama, nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, već ujedno tužitelju nije niti jasno i nedvosmisleno predloženo na što se konkretno odnosi ta tzv. ulazna naknada, što se tom naknadom zaista plaća. Naime ukoliko bi se iz te tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o svim uvjetima kredita, kao i sama obrada kredita, što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta. Dakle, tuženik ne objašnjava ni ne dokazuje koliko bi ti troškovi iznosili u konkretnom slučaju pa sud njegove tvrdnje o troškovima koji se podmiruju spornom naknadom smatra paušalnim. Također i sam tužitelj je iskazao da mu prilikom ugovaranja kredita nije objašnjeno što plaća tom jednokratnom naknadom pa prema ocjeni ovog suda određivanje jednokratne nagrade za obradu kreditnog zahtjeva bez navođenja bilo kakvog konkretnog iznosa nije ni transparentno ni jasno.

17. U presudi Suda Europske Unije poslovni broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. navedeno je i da čl. 3 st. 1 Direktive EEZ 93/13, koji je istovjetan čl. 81.

st. 1. ZZP/03, treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, a to treba provjeriti sud koji provodi postupak. U konkretnom slučaju tuženik svojim dokazima uopće nije dokazao da naplaćena jednokratna nagrada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

18. Prema ocjeni ovog suda ranije navedena odredba čl. 2 predmetnog Ugovora o kreditu je nepoštena ugovorna odredba jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i unaprijed ju je formulirao tuženik kao trgovac, a tužitelj kao potrošač nije imao niti je mogao utjecati na njen sadržaj pa je takva odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, a protivno načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelju je banka kao jača ugovorna strana u konkretnom pravnom odnosu nametnula plaćanje jednokratne naknade, povrh preuzete obveze vraćanja pozajmljenog iznosa uvećanog za ugovorene kamate, s tim da iz predmetnog Ugovora uopće nije jasno što se tom naknadom podmiruje ni koliko ona iznosi, a nije jasno ni kakve su to ostale naknade i troškove koje bi tužitelj bio dužan platiti, što je sve protivno načelu savjesnosti i poštenja. Takva nepoštena odredba je prema čl. 87. st. 1. ZZP/03 ništava.

19. Tuženik svoju tvrdnju iz odgovora na tužbu da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, te je o naplati naknade za obradu kredita tužitelj bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja ugovora o kreditu i prilikom sklapanja ugovora o kreditu na način da je službenica banke koja je ugovarala kredit s tužiteljem tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja na plaćanje takve naknade za obradu kredita. Navod tuženika da je iz izvotka iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa jasno vidljivo da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge, te da se naknada od strane korisnika kredita može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Sud je izvršio uvid u izvadak iz upute tuženika o obveznim radnjama pri odobravanju kredita (list 96-97), koji je tuženik jedino dostavio u spis, a očito je da se radi o navedenoj Uputi na koju se poziva tuženik. Međutim, tuženik Odluku o tarifi naknada za usluge nije dostavio u spis. Također tuženik nije predložio saslušanje svojeg djelatnika koji je prema njegovom navodu pregovarao s tužiteljem i nije dokazao da predmetna naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima pa sud tu tvrdnju smatra neutemeljenom. Navod tuženika da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade ne utječe na utvrđenje ovog suda da je sporna odredba nepoštena. Naime, da je postojalo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade tada bi, u slučaju da je protivna zakonskim odredbama, sporna odredba bila ništetna jer je protivna prisilnom propisu u smislu čl. 322 st. 1 ZOO-a, a u konkretnom slučaju sud je utvrdio da je ona nepoštena u smislu čl. 81. ZZP/03 pa je zato ništetna.

20. Stoga je sud u točki I izreke presude usvojio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj traži da se utvrdi da je ništetna odredba predmetnog Ugovora iz čl. 2. kako je to citirano u navedenoj točki izreke presude.

21. O troškovima parničnog postupka sud je odlučio primjenom čl. 154. st. 1. ZPP-a tuženik je dužan tužitelju platiti parnični trošak u iznosu od 1.053,10 EUR.

22. Trošak tužitelja sastoji se od zastupanja tužitelja po punomoćniku – odvjetniku, a u skladu sa važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav tužbe, te sastav podneska od 15. rujna 2025., te pristup na ročišta od 17. studenoga 2025. i 9. ožujka 2026. po 100 bodova temeljem Tbr. 7. t. 1., Tbr. 8. t. 1. i Tbr. 9. t. 1. Tarife, što ukupno iznosi 400 bodova, uz vrijednost 1 boda od 2,00 EUR temeljem Tbr. 54 Tarife iznosi 800,00 EUR uz 25% PDV-a temeljem Tbr. 46 Tarife u iznosu od 200,00 EUR ukupno 1.000,00 EUR. Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR, odnosno u polovici iznosa koji tužitelj nije platio odmah u trenutku podnošenja tužbe sukladno čl. 4. t. 1. u vezi sa čl. 7. t. 1. i 4. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23, dalje u tekstu: ZSP), s obzirom da sud smatra da neplaćanje sudske pristojbe na tužbu u trenutku podnošenja u polovici iznosa sukladno čl. 7. t. 1. ZSP-a ne može ići na teret tuženika. Tužitelju je nadalje priznat i trošak sudske pristojbe na presudu koja je tužitelju u skladu s čl. 7. t. 2. ZSP-a priznata u iznosu od 26,55 EUR, odnosno 50 % od pristojbe na presudu propisane u Tbr. 2. t. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (NN 37/23) jer se ova presuda punomoćniku tužitelja dostavlja u elektroničkom obliku pa je dužan platiti samo polovicu ove pristojbe, ako istu plati u roku od tri dana od dostave ove presude. S time da tužitelju kao nužan trošak u trošak postupka nije priznat trošak pristupa na ročište za objavu i uručenje presude imajući na umu da se presuda ističe na web stranici e-Oglasna ploča.

23. Odluka o kamatama na troškove postupka temelji se na čl. 30. st. 3 Ovršnog zakona (112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22 i 06/24) u svezi sa čl. 29 st. 2 ZOO-a.

U Sesvetama 22. travnja 2026.

S U D A C
Andrea Herendić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se predaje putem ovog suda a za nadležni županijski sud, pismeno u 3 (tri) primjerka.

DNA:

1. tužitelju po pun.
2. tuženiku po pun. na znak: ZP 3869

Broj zapisa: **9-30887-016dc**

Kontrolni broj: **0fdbb-54ed9-d7b82**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.